



ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย

พระภูพิงค์ อภาธโร (สุภาพ)
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปัทมาวดี เล่ห์มงคล, ดร.ปิยะนันท์ หิรัญย์ชโลทร
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
อีเมลล์: phooping.s@ku.th

Received: November 11, 2018 Revised: June 06, 2019

Accepted: June 29, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง ที่มีอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดบรมนิวาส กรุงเทพมหานคร จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล จำนวน 9 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับเด็กปฐมวัย และแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล มีคะแนนเฉลี่ยความมีวินัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล มีคะแนนเฉลี่ยความมีวินัยต่อสิ่งแวดล้อมหลังการทดลองสูงกว่าวินัยต่อตนเอง และวินัยต่อผู้อื่น

คำสำคัญ : กิจกรรมเล่านิทาน, ความมีวินัยในเด็กปฐมวัย



The Effects of the Five-Precept Storytelling Activity Provision on Discipline in Young Children

Phra Phooping Aphatharo (Suphapu)

Master's degree students in early childhood education, Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University.

Pattamavadi Lehmongkol

Associate professor of early childhood education, Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University.

E-mail: phooping.s@ku.th

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effects of the five-precept storytelling activity provision on discipline in young children. Subjects used in this study consisted of 18 male and female young children ranging in age from 5 to 6 years old. They were studying in kindergarten level 2 class in the second semester year of 2019 in Boromniwas school, Bangkok. The research instruments were 9 plans on five-precept storytelling activity provision of young children, observation form on discipline behavior of young children, young children's discipline behavior records. The obtained data was analyzed by mean, standard deviation, and content analysis.

The results of research were young children who engaged in the five-precept tale story telling activity had higher discipline behavior scores than those who did not, young children who participated in the story telling activities had higher discipline towards the environment after the experiment than discipline towards themselves and others.

Keyword : Five-Precept Storytelling Activity, Discipline in Young Children



1. ความเป็นมาและสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน สังคมโดยรวมได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว โดยมุ่งเน้นทางวัตถุนิยมภายนอก ด้านพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมเป็นหลัก ซึ่งเหล่านี้เป็นเพียงการพัฒนาเพื่อวิ่งไล่ตามโลกาภิวัตน์ เอาความสำเร็จเป้าหมายเป็นที่ตั้ง จนมองข้ามคุณธรรมภายในความถูกต้อง ผิดชอบ ชั่วดีตามหลักกฎกติกา จริงอยู่แม้ว่าความเจริญรุ่งเรืองของประเทศนั้นเป็นสิ่งที่คนในชาติปรารถนา แต่การพัฒนานั้นต้องอยู่บนพื้นฐานของพฤติกรรม ลักษณะความเป็นอยู่โดยรวมของคนในชาติ ภายใต้การใช้กฎ กติกา ระเบียบวินัย แบบแผนอย่างเดียวกัน พระพรหมคุณาภรณ์ (2559) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้มีศีล คือผู้ที่ตั้งอยู่ในวินัย หรือที่เรียกในปัจจุบันว่าความมีวินัยนี้ เรียกว่า ศีล เมื่อบุคคลปฏิบัติตามวินัยจนเกิดเป็นคุณสมบัติคือตั้งอยู่ในวินัยกลายเป็นความประพฤติตามปกติก็คือบุคคลผู้มีศีล ประชาชนที่ปฏิบัติตามวินัยและศีลแล้ว ก็จะทำให้ประชาชนในชาติมีระเบียบวินัย ประเทศชาติจะสามารถพัฒนาก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว

สังคมปัจจุบันมุ่งเน้นพัฒนาวัตถุนิยมภายนอกมากจนขาดคุณธรรมจริยธรรมส่งผลกระทบต่อหลายด้าน รวมถึงเด็กปฐมวัยที่ได้รับปลูกฝังค่านิยมที่ผิด ขาดความมีวินัย ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนโดยการร่วมมือระหว่างพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูและตัวของเด็กเอง เช่น ปัญหาด้านร่างกาย เด็กไม่สามารถช่วยเหลือตนเองในการดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย ปัญหาด้านสังคม เด็กไม่ช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรม ปัญหาทางด้านอารมณ์ จิตใจ เด็กไม่รู้จักรับผิดชอบตนเอง พุดจาไม่สุภาพ ปัญหาทางด้านสติปัญญา เด็กไม่สามารถแยกแยะพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ปัญหาเหล่านี้หากไม่ได้รับการแก้ไขนับวันก็จะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น จนนำไปสู่ผลกระทบต่างๆที่ตามมา ในที่สุดประเทศชาติจะมีแต่เยาวชนที่ขาดคุณธรรมและจริยธรรม

เมื่อประชาชนในประเทศรู้ระเบียบ กฎเกณฑ์ การมีวินัย ข้อตกลง ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติ ในการดำรงชีวิตร่วมกัน ย่อมอยู่อย่างราบรื่นมีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกอบรมให้ปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง มีความสามารถในการควบคุมตนเองทั้งอารมณ์และพฤติกรรมให้เป็นไปตามสิ่งที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความรู้สึกเห็นคุณค่าด้วยตนเองและสิ่งที่มุ่งหวังนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่นำความเจริญให้แก่ตนเองและไม่ขัดต่อระเบียบกฎหมายของสังคม หรือละเมิดสิทธิของตนเอง ความมีวินัยเป็นหนึ่งในค่านิยมของคนไทย 12 ประการ ตามนโยบายของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ได้กล่าวถึงวินัยไว้ว่า มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย ผู้น้อยรู้จักการเคารพผู้ใหญ่ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) การมีวินัยเป็นสิ่งที่ควรปลูกฝังโดยเฉพาะวัยเด็กเป็นวัยเริ่มต้น เป็นวัยเตรียมตัวเพื่อสร้างความเจริญมั่นคงในชีวิตนำชีวิตสู่ความสุขถูกต้องและสมบูรณ์ การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เหล่า ถ้าขาดระเบียบวินัย ต่างคนต่างทำตามอำเภอใจ ความขัดแย้งและสับสนก็จะเกิดขึ้น ยิ่งมากคนก็ยิ่งมากเรื่อง ไม่มีความสุขสบาย การงานที่ทำก็จะเสียผล วินัยจึงเป็นสิ่งที่ใช้ควบคุมคน ให้ความรู้ใช้ความรู้ความสามารถไปในทางที่ถูกที่ควร คือทำคนให้เป็นคน “ฉลาดใช้” นั่นเอง (พระมหาสมชาย ฐานวุฑโฒ, 2547)

จุดเริ่มต้นของสถาบันทางสังคมที่ดีและบุคลากรที่ดีนั้น เริ่มต้นจากเด็กนักเรียนในสถาบันการ



ศึกษา เพราะการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2546) โดยหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ได้มองเห็นความสำคัญของวินัยที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กปฐมวัยจึงได้กำหนดไว้ในวิสัยทัศน์ว่า หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา อย่างมีคุณภาพ เป็นคนดี มีวินัย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

เด็กปฐมวัยมีธรรมชาติของการเรียนรู้ที่เริ่มต้นด้วยการพัฒนากายและใจ จึงเป็นวัยที่มีความสำคัญต่อการปลูกฝังความมีวินัยที่ดีให้เกิดขึ้น เพราะเป็นวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดีจากการปลูกฝัง ชิมชับและเลียนแบบพฤติกรรมการแสดงออก การส่งเสริมความมีวินัยจึงจำเป็นอย่างยิ่ง โดยหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี ไว้ว่า เมื่อเด็กจบการศึกษาปฐมวัยเด็กต้องมีความสุขจิตดี มีสุนทรียภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตใจที่ดีงาม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การเล่นเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย เพราะนิทานเป็นเรื่องของความบันเทิง ฟังแล้วเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้รู้เรื่องราวต่างๆ ที่แปลกใหม่ ได้ขบคิดและคิดเตือนใจ ตอบสนองความต้องการของเด็กไม่ว่าจะเป็นความอยากรู้ อยากรูเห็น การยอมรับ ส่งเสริมความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก เด็กที่ฟังนิทานประเภทใดแล้ว เด็กสามารถเลียนแบบตัวอย่างในนิทาน ตามที่ผู้เขียนนิทานจะชักจูงหรือกระตุ้นให้เป็นไปตามแนวคิดนั้นๆ เช่น ตัวแบบในนิทาน เป็นคนขยัน มุมานะ มีวินัย ปฏิบัติตามหลักของเบญจศีล เด็กก็จะแสดงออกด้วยการกระทำ การพูด การเล่น ในลักษณะเดียวกันกับนิทานที่ได้ฟัง ดังที่ เกริก ยूनพันธ์ (2543) กล่าวว่า เด็กจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม จะทำให้เด็กเข้าใจความดีงาม สอดคล้องกับงานวิจัยของรัชณี หลงขาว (2555) ศึกษาผลการเล่านิทานที่มีต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานมีการรับรู้ความมีระเบียบวินัยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 มุ่งเน้นปลูกฝังให้เด็กเป็นคนดี มีวินัย การปลูกฝังวินัยให้แก่เด็กจึงมีความจำเป็นที่ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองและส่วนรวม อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ครอบครัวและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมโลกใดๆก็ตามมีเด็กที่มีวินัย เมื่อเติบโตขึ้นไปจะทำให้องค์กรและประเทศชาตินั้นมีแต่เยาวชนที่มีความมุ่งมั่นในหน้าที่ของตน มีความรับผิดชอบต่อเอาใจใส่ต่อหน้าที่การงานและพยายามที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ อันเป็นพื้นฐานในการนำชีวิตของตนไปสู่ความสำเร็จ พัฒนาสังคม ประเทศชาติต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการจัดกิจกรรมการใช้นิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมวินัยในเด็กปฐมวัย



2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

3.1 เด็กพัฒนาวินัยจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล

3.2 ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้แนวทางในการนำกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลไปใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย

3.3 ก่อให้เกิดการสร้างนิสัยรักการอ่านและการฟังมากขึ้น

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัยทั้ง 3 ด้าน คือ วินัยต่อตนเอง วินัยต่อผู้อื่น และวินัยต่อสิ่งแวดล้อม

4.2 กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กปฐมวัยที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนวัดบรมนิวาส กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 18 คน

4.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลาในการศึกษา 11 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวจัดกระทำ คือ กิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล

5.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย

6. วิธีดำเนินการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล

1.1 ศึกษาเนื้อหา เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเบญจศีล การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีล

1.2 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัย โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป ในการจัดกิจกรรมผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ซึ่งมีการดำเนินการกิจกรรมรวมทั้งสิ้น 9 แผน สอนวันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์



วันละ 40 นาที การจัดกิจกรรมใช้นิทานเบญจศีลทั้งหมด 9 เรื่อง คือ นิทานศีลข้อ 1 นิทานเรื่องทางเลือกที่ซื่อสัตย์ (ดูแลรักษาความสะอาดในห้องเรียน) นิทานเรื่องวันเกิดของจ่าจ๋า (ประหยัดไฟ) นิทานเรื่องเก็บ เก็บ เรามาช่วยกันเก็บ (เก็บของใช้ส่วนรวมให้เรียบร้อย) นิทานศีลข้อ 2 นิทานเรื่องเป็ปป่าบไม่มีระเบียบ (ดูแลรักษาจัดเก็บของใช้ส่วนตัว) นิทานศีลข้อ 3 นิทานเรื่องเป็นเด็กดีและช่วยเหลือเพื่อน (ช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรม) นิทานศีลข้อ 4 นิทานเรื่องหนูนิตพูดโกหก (พูดแต่ความจริง ไม่พูดโกหก) ปูพูดไพเราะ (พูดจาสุภาพ ไม่พูดคำหยาบคาย) นิทานศีลข้อ 5 นิทานเรื่องชัยชนะของหนูนา (เลือกรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ) นิทานเรื่องก๊อบก๊อบมอมแมม (ดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย)

1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลว่ามีความสอดคล้องแนวคิด หลักการ วิธีการ การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุ 5-6 ปี ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ ให้ปรับแก้จุดประสงค์ เพิ่มเนื้อหาและกิจกรรมในแผน และคัดเลือกเนื้อหาของนิทานให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.6 -1.00

1.4 นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

2. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัย

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัย กำหนดจุดมุ่งหมายในการสังเกตพฤติกรรมเนื้อหา เกณฑ์ในการสังเกตความมีวินัย

2.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัย เพื่อสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยทั้ง 3 ด้าน คือ วินัยต่อตนเอง ประกอบด้วย 3 พฤติกรรม คือ ดูแลรักษาจัดเก็บของใช้ส่วนตัว (ศีลข้อ 2) เลือกรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ (ศีลข้อ 5) และดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย (ศีลข้อ 5) วินัยต่อผู้อื่น ประกอบด้วย 3 พฤติกรรม คือ พูดแต่ความจริง ไม่พูดโกหก (ศีลข้อ 4) พูดจาสุภาพ ไม่พูดคำหยาบคาย (ศีลข้อ 4) และช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรม (ศีลข้อ 3) วินัยต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 3 พฤติกรรม คือ เก็บของใช้ส่วนรวมให้เรียบร้อย (ศีลข้อ 1) ดูแลรักษาความสะอาดในห้องเรียน (ศีลข้อ 1) และประหยัดน้ำประหยัดไฟ (ศีลข้อ 1)

2.3 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัย โดยนำผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบของพฤติกรรมความมีวินัยทั้ง 3 ด้าน มาเป็นหลัก โดยใช้แบบสังเกตมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ โดยใส่คะแนนในช่องที่ตรงกับสภาพจริงมากที่สุด มีระดับคะแนน 3 ระดับ คือ เด็กแสดงพฤติกรรมความมีวินัยทุกครั้งได้ 3 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมความมีวินัยเป็นบางครั้งโดยให้ผู้อื่นบอก



ได้ 2 คะแนน และเด็กแสดงพฤติกรรมความมีวินัยโดยให้ผู้อื่นบอกบ่อยครั้งได้ 1 คะแนน

2.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัย ดังกล่าวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยว่ามีความสอดคล้องหรือไม่ และปรับปรุงแก้ไขแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญดังนี้แก้ไขคำอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมความมีวินัย ปรากฏว่าได้ค่า(IOC)เท่ากับ 1

2.5 นำแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3. การสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัย

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัย กำหนดจุดมุ่งหมายในการบันทึกพฤติกรรม เนื้อหา เกณฑ์ในการบันทึกพฤติกรรมความมีวินัย

3.2 สร้างแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัย เพื่อบันทึกพฤติกรรมความมีวินัย ทั้ง 3 ด้าน คือ วินัยต่อตนเอง วินัยต่อผู้อื่น วินัยต่อสิ่งแวดล้อม

3.3 นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัย ดังกล่าวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยว่ามีความสอดคล้องหรือไม่ ปรากฏว่าได้ค่า (IOC) เท่ากับ 1

3.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยนำหนังสือจากภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบรมนิวาส เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

4.2 ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลอง (Pretest) เพื่อสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย 3 พฤติกรรม ได้แก่ วินัยต่อตนเอง วินัยต่อผู้อื่น วินัยต่อสิ่งแวดล้อม โดยทำการสังเกตในช่วงกิจกรรมประจำวันและช่วงการจัดกิจกรรมการเล่นตามแบบยูจินีล เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์

4.3 ระยะเวลาทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 18 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 เป็นระยะ 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ เป็นเวลา 40 นาที ในช่วงเวลา 09.30 – 10.10 น. โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเล่นตามแบบยูจินีล

4.4 ในระหว่างการทดลองผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรม



ความมีวินัย เก็บข้อมูล 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ เป็นเวลา 40 นาที ในช่วงเวลา 09.30 – 10.10 น. ผู้วิจัยดำเนินการบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยด้วยตนเอง

4.5 เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตพฤติกรรมความมีวินัย (Posttest) โดยสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย 3 พฤติกรรม ได้แก่ วินัยต่อตนเอง วินัยต่อผู้อื่น วินัยต่อสิ่งแวดล้อม โดยทำการสังเกตในช่วงกิจกรรมประจำวันและช่วงการจัดกิจกรรมการเล่นทานเบญจศีล เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์

4.6 ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัยทั้ง 2 ครั้งมาทำการวิเคราะห์ค่าทางสถิติ และนำข้อมูลจากแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยทั้ง 9 สัปดาห์ มาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และเรียบเรียงเชิงพรรณนา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 นำคะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการทดลอง (Posttest) มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 นำข้อมูลจากแบบบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และเรียบเรียงเชิงพรรณนา

7. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปผลได้ ดังนี้

7.1 ผลของการจัดกิจกรรมการเล่นทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 9.16 และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 25.89

7.2 ผลของการจัดกิจกรรมการเล่นทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัย แยกวินัยเป็นรายด้านวินัยต่อสิ่งแวดล้อมมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นเท่ากับ 9.00

8. อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการเล่นทานเบญจศีลสามารถส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยมีข้ออภิปรายผล ดังนี้

1. กิจกรรมการเล่นทานเบญจศีล นิทานเบญจศีลเป็นนิทานที่ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมมีตัวละครที่เป็นทั้งสัตว์และมนุษย์ เป็นแบบอย่างในการแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัยทั้งวินัยต่อตนเอง วินัยต่อผู้อื่นและวินัยต่อสิ่งแวดล้อม เมื่อเด็กได้ฟังนิทานจะเห็นแบบอย่างที่ดีและไม่ดีในการปฏิบัติ ดังที่ เกริก ยूनพันธ์ (2543) กล่าวว่า เด็กจะถูกกล่อมเกลาคด้วยนิทานที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้



เด็กเข้าใจความดีและความงาม กิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลยังเน้นกิจกรรมที่ให้เด็กได้ลงมือกระทำ เด็กสามารถคิดแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ตามแนวคิดทฤษฎีของ John Dewey ที่มีแนวคิดที่ว่าเด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เด็กได้ลงมือปฏิบัติ ลงมือกระทำและรู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ สอดคล้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนา คือ ปฏิบัติสัทธิธรรม สัทธิธรรมคือสิ่งพึงปฏิบัติ (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), 2553) กิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลเน้นพัฒนาแบบองค์รวมตามหลักของไตรสิกขา 3 คือ ศีล สมาธิ ปัญญา การแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัย คือ “ศีล” กิจกรรม นิทาน มีความสนุกสนาน น่าสนใจ ทำให้เด็กมี “สมาธิ” และเมื่อเด็กฟังนิทานแล้วครูใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความคิด เด็กก็ได้ “ปัญญา” สอดคล้องกับพระพรหมคุณาภรณ์ (2559) ได้กล่าวถึงการส่งเสริมวินัยว่าการสร้างวินัยให้ได้ผลต้องสร้างด้วยระบบสัมพันธ์แบบองค์รวม การฝึกวินัยให้เป็นศีล การฝึกฝนจะต้องให้องค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ด้านพฤติกรรม ด้านจิตใจ และปัญญา ประสานไปด้วยกัน จะทำให้เกิดองค์รวมที่สมบูรณ์ ในทางวิชาเรียกว่าการส่งเสริมพัฒนาการแบบองค์รวมให้ครบทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ พัฒนาร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคมและสติปัญญา

2. จากการทดลองพบว่า เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันโดยคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 วินัยต่อตนเอง มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจาก ระหว่างการจัดกิจกรรมการเล่านิทานส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยต่อตนเองของเด็กปฐมวัยในแต่ละกิจกรรมผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ใช้คำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ในนิทาน บางคำถามประยุกต์จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน โดยมีเนื้อหาสัมพันธ์กับนิทานที่ผู้วิจัยเล่า เพื่อให้เด็กตัดสินใจเลือกว่าจะกระทำอย่างไรเมื่อเกิดสถานการณ์เหล่านั้น และผู้วิจัยได้เห็นถึงผลดีของการนำนิทานมาใช้เพื่อปลูกฝังความมีวินัย ซึ่งสอดคล้องกับ รัชณี หลงขาว (2555) ได้ศึกษาถึงการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานมีการรับรู้ความมีระเบียบวินัยแก่เด็กปฐมวัย โดยพบว่าเด็กได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานมีผลต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัย หลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ และทำให้เด็กสามารถนำคำถามที่ผู้วิจัยถามมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งนิทานสามารถนำมาสอนตามจุดประสงค์ของผู้สอนได้โดยเฉพาะด้านการแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัย โดย เกริก ยूनพันธ์ (2543) ได้กล่าวว่า นิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมจะทำให้เด็กเข้าใจความดีและความงาม กิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลมีตัวละครที่ดี เป็นแบบอย่างถึงการแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัย เมื่อเด็กนำมาเล่นบทบาทสมมติและการแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัยต่อตนเองที่ดี เป็นการฝึกถึงการแสดงออกเพื่อให้เด็กได้เกิดการซึมซับพฤติกรรมขึ้นโดยที่เด็กไม่รู้ตัว ดังเช่นกับงานเขียนของ ชลาธิป สมาธิโต (2556) พบว่ากิจกรรมที่เตรียมสมาธินั้นมีผลต่อการรับรู้ของเด็กซึ่งการจำ หมายถึง กระบวนการที่สมองเก็บสิ่งที่ได้รับรู้และสามารถที่จะนำออกมาใช้เมื่อถึงภาวะที่จำเป็น พฤติกรรมความมีวินัยต่อตนเองมีความสำคัญเป็นอันดับแรกก่อนที่เด็กจะสามารถปฏิบัติวินัยด้านอื่นๆได้ดี เด็กต้องเข้าใจและปฏิบัติต่อตนเองได้ดีก่อนเด็กจึงจะสามารถปฏิบัติวินัยด้านอื่นๆได้ดีและเป็นที่ยอมรับของสังคม



2.2 วินัยต่อผู้อื่น มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจากระหว่างการจัดกิจกรรมเล่านิทานส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยต่อผู้อื่นของเด็กปฐมวัยในแต่ละกิจกรรมผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ใช้กิจกรรมกลุ่มในการทำงานร่วมกันและประดิษฐ์ที่สวมศีรษะของตัวละคร ใช้การสนทนาในเรื่องของการแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัย เด็กสามารถบอกได้ว่าพฤติกรรมด้านความมีวินัยต่อผู้อื่นปฏิบัติอย่างไรบ้างและมีความสำคัญอย่างไรต่อเด็ก ใช้คำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในนิทาน และบางคำถามผู้วิจัยประยุกต์จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนขณะนั้น โดยมีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับนิทานที่ใช้เล่า เด็กจะได้ตัดสินใจว่าจะตอบคำถาม จะเลือกตัดสินใจว่าจะกระทำอย่างไรเมื่อเกิดสถานการณ์เหล่านั้นขึ้น ผู้วิจัยจดบันทึกพฤติกรรมวินัยต่อผู้อื่นที่เด็กบอกถึงการแสดงออกถึงพฤติกรรมวินัยต่อผู้อื่น และเด็กสามารถนำคำถามของผู้วิจัยมาประยุกต์ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น จากที่ผู้วิจัยทำการบันทึกพฤติกรรมความมีวินัยต่อผู้อื่นพบว่า พฤติกรรมพูดแต่ความจริง ไม่พูดโกหก พูดจาสุภาพ ไม่พูดคำหยาบ และพฤติกรรมช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรม พฤติกรรมพูดแต่ความจริง ไม่พูดโกหก พูดจาสุภาพ ไม่พูดคำหยาบคาย ต้องเริ่มจากการที่เด็กต้องเริ่มพูดจาดีสุภาพ ไม่พูดโกหก เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีกับผู้อื่นก่อน เช่น เมื่อเด็กพูดจาไพเราะ คนอื่นก็จะพูดจาไพเราะตอบ ในส่วนของการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรม ถ้าต้องการให้คนอื่นช่วยเหลือก็ต้องให้การช่วยเหลือคนอื่นก่อน พฤติกรรมเหล่านี้เกิดจากอิทธิพลของตัวแบบ ซึ่งสอดคล้องกับ Bandura (1977 อ้างใน กุลภัสสรณ์ ตั้งศิริวัฒนากุล, 2557) ที่พบว่า อิทธิพลของตัวแบบที่ก่อเกิดการเรียนรู้ด้วยการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งพฤติกรรมของตัวแบบอาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้สังเกตให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้นขึ้นอยู่กับผลของพฤติกรรมที่ตัวแบบได้รับ ดังที่ พระพรหมคุณาภรณ์ (2556) ได้กล่าวถึง ปรโตโฆสะ หมายถึง การกระตุ้นจากภายนอก ได้แก่ การสั่งสอน แนะนำ การถ่ายทอด การโฆษณา การเลียนแบบ แหล่งสำคัญของการเรียนรู้ประเภทนี้ เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน คนแวดล้อม หนังสือ และสื่อต่างๆบุคคลผู้มีคุณสมบัติสามารถทำหน้าที่ ปรโตโฆสะ ที่ดีที่สุดคือกัลยาณมิตร มิตรแท้ มิตรที่ดี อิทธิพลตัวแบบมีความสำคัญมากหากเด็กได้รับตัวแบบที่ดีเด็กก็จะปฏิบัติดี หากเด็กได้รับตัวแบบที่ไม่ดีเด็กก็จะปฏิบัติไม่ดีด้วย ดังพุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า ยัม เว เสวติ ตาทีโส “คบคนเช่นไร ย่อมเป็นคนเช่นนั้น”

2.3 วินัยต่อสิ่งแวดล้อม มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจากระหว่างการจัดกิจกรรมเล่านิทานส่งเสริมความมีวินัยต่อสิ่งแวดล้อม ก่อนการเล่านิทานในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะสอดแทรกวิธีการประพฤติปฏิบัติตามศีล 5 ประโยชน์ โทษของศีล 5 ทำให้เด็กได้เรียนรู้และได้เห็นในสิ่งที่ตนเองปฏิบัติว่าเมื่อประพฤติปฏิบัติตามผลจะเป็นอย่างไร และเมื่อประพฤติผิดจะได้รับโทษอย่างไร หากปฏิบัติอยู่เป็นนิจจะเป็นอย่างไร ดังที่ พระพรหมคุณาภรณ์ (2559) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีศีลคือผู้ที่ตั้งอยู่ในวินัย หรือที่เรียกกันว่าความมีวินัยนี้ เรียกว่า ศีล เมื่อบุคคลปฏิบัติตามวินัยจนเกิดเป็นคุณสมบัติคือตั้งอยู่ในวินัยกลายเป็นความประพฤติตามปกติคือบุคคลผู้มีศีล ดังนั้นการปลูกความมีวินัยก็ต้องปลูกฝังไปพร้อมๆกัน อย่างค่อยเป็นค่อยไปไม่บังคับเด็กจนเด็กเบื่อหน่าย เมื่อเด็กทำผู้วิจัยก็ได้กล่าวคำชื่นชมและให้รางวัลเพื่อเป็นการตอบแทน และเป็นการจูงใจให้เด็กปฐมวัยคนอื่นๆดูเป็นแบบอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542) กล่าวว่า การสอนวินัยต้องค่อยเป็นค่อยไป ใสใจและพยายาม



ในการสร้างด้วยการใช้สัมพันธ์ภาพที่ดีกับเด็ก ให้คำแนะนำชี้แจงถึงการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง ให้กำลังใจเมื่อเด็กทำถูกต้องและให้คำชมเชย ใช้วิธีการจูงใจให้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากกว่าการบังคับ พฤติกรรมความมีวินัยต่อสิ่งแวดล้อมเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ง่าย ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นในช่วงของการประดิษฐ์ตัวละครและแสดงบทบาทสมมติ เด็กมักจะเลือกตัวละครที่ดีและเด่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Bandura (1977 อ้างใน ปริณดา ศรีมณี, 2555) ที่พบว่า เด็กเลือกสนใจและจดจำแบบอย่างที่ดีมากกว่าแบบอย่างที่ไม่ดี มักเลือกแบบอย่างตัวละครที่มีพฤติกรรมดี มากกว่าตัวละครที่มีพฤติกรรมที่ไม่ดี

3. พฤติกรรมความมีวินัยรายด้าน วินัยต่อสิ่งแวดล้อม มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าวินัยด้านอื่นๆที่เป็นเช่นนั้นอาจเนื่องมาจากกิจกรรมการเล่นบทบาทสมมติที่มีต่อวินัยด้านสิ่งแวดล้อมมีกิจกรรมที่หลากหลายกว่าวินัยด้านอื่น กิจกรรมเหล่านั้นเด็กได้ลงมือกระทำด้วยตัวของเด็กเอง เด็กได้ร่วมกันคิดและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ได้ตอบปัญหาโดยการคิดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับบทบาทเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีวินัยที่เด็กควรแสดงออกมา เด็กมีแบบอย่างที่ดีจากวีดิทัศน์ในการประหยัดน้ำประหยัดไฟ การดูแลรักษาความสะอาด ดังที่ Bandura (1977 อ้างใน กุลภัสสรณ์ ตั้งศิริวัฒนากุล, 2557) กล่าวว่า อิทธิพลของตัวแบบที่ก่อเกิดการเรียนรู้ด้วยการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งพฤติกรรมของตัวแบบอาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้สังเกตให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้นขึ้นอยู่กับผลของพฤติกรรมที่ตัวแบบได้รับกิจกรรมในบทบาทสมมติ มุ่งพัฒนาเด็กทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายแสดงท่าทางประกอบบทบาทสมมติ ด้านอารมณ์จิตใจเด็กสนุกกับการเล่นบทบาทสมมติ ด้านสังคมเด็กได้ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มช่วยกันคิดช่วยกันทำ และด้านสติปัญญา ครูได้ใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความคิดให้แก่เด็กหลังจากเล่นบทบาทสมมติ สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ปี 2560 ที่มุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) อีกทั้งวินัยต่อสิ่งแวดล้อมเป็นวินัยที่เด็กได้ปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวันซึ่งแตกต่างจากวินัยด้านอื่นๆที่เด็กอาจจะไม่ได้ปฏิบัติเป็นประจำ และครูสังเกตเห็นได้ไม่ชัดเจนว่าที่โรงเรียนเด็กปฏิบัติเป็นปกติ แต่พอถึงบ้านพ่อแม่ปล่อยให้ละเลยตามใจเด็กมากเกินไป เด็กเลยไม่ปฏิบัติ ในโรงเรียนเมื่อเด็กไม่ปฏิบัติตามครูสามารถตักเตือนเด็กได้ทันที เมื่อเด็กปฏิบัติซ้ำจนเกิดความเคยชินโดยปลูกฝังอยู่บ่อยๆทำให้เด็กเข้าใจถึงการแสดงออกถึงพฤติกรรมนั้น สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542) ได้กล่าวถึงการสร้างวินัยให้แก่เด็กว่า เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเด็กได้ทันทีทันใดต้องฝึกซ้ำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อให้เด็กซึมซับไปเป็นนิสัย

สรุปได้ว่าวินัยทั้ง 3 ด้าน มีความสำคัญมากเท่าๆกันที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมและการแสดงออกที่ดีต่อตนเอง ผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม ดังที่ พระพรหมคุณาภรณ์ (2559) ได้กล่าวว่า การฝึกคนให้มีศีลนั้นมีความสำคัญมาก เมื่อคนตั้งอยู่ในวินัยแล้วพระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ในสิ่งที่เรียกว่าแสงทองของชีวิตที่ดีมาก ซึ่งความมีวินัยหรือศีลนี้เป็นรุ่งอรุณของการศึกษา หรือแสงทองอย่างหนึ่ง



9. ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัย

1. นิทานที่มีตัวละครเป็นสัตว์จะสามารถดึงดูดความสนใจของเด็กได้ดีกว่าตัวละครที่เป็นมนุษย์ เนื่องจากตัวละครสัตว์มีรูปร่าง ลักษณะ ที่น่าสนใจและตื่นเต้น
2. ผู้วิจัยมีสถานภาพเป็นพระภิกษุไม่สามารถที่จะปฏิบัติกิจกรรมกับเด็กได้เต็มที่ เนื่องจากการทำท่าทาง การเคลื่อนไหวไปมาไม่สะดวก หากเป็นฆราวาสจะสามารถร่วมกิจกรรมกับเด็กได้เต็มที่
3. การจัดกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติหากมีเวลาเพียงพอ ควรให้เด็กได้เล่นทุกคนเพราะจะทำให้เด็กรู้สึกเสียใจในขณะที่เพื่อนเล่น
4. ควรทำการศึกษาเบญจศีลให้เกิดความเข้าใจ ก่อนที่จะนำไปถ่ายทอดให้แก่เด็ก เพราะหากไม่เข้าใจและประยุกต์ใช้ไม่เป็น เด็กจะไม่สามารถเข้าใจได้
5. ควรมีการติดตามผลหลังเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลว่าเด็กสามารถนำความรู้ที่ได้ฟังไปใช้และแสดงออกถึงพฤติกรรมความมีวินัยได้นานแค่ไหน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อคุณธรรมด้านอื่นๆ เช่น เมตตา เสียสละ ซื่อสัตย์ เป็นต้น
2. ควรทำการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมด้านอื่นๆนอกเหนือจากการแสดงบทบาทสมมติ และการประดิษฐ์ เช่น สถานการณ์จำลอง
3. ควรมีการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเรื่องอื่น ที่สามารถส่งเสริมวินัย เช่น นิทานทศชาติชาดก
4. ควรทำการศึกษาการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลที่มีต่อความมีวินัยในเด็กปฐมวัยที่มีอายุ 3-4 ปี เพื่อศึกษาถึงผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเบญจศีลสามารถส่งเสริมความมีวินัยกับเด็กปฐมวัยอายุ 3-4 ปี ได้ผลที่เพิ่มขึ้นหรือไม่

บรรณานุกรม

- กุลภัสสรณ์ ตั้งศิริวัฒนากุล. (2557). ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานวรรณคดีที่มีต่อพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กปฐมวัย. (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). การฝึกวินัยเด็ก. วารสารการศึกษาปฐมวัย, 3 (2), 60-65.
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2543). การเล่านิทาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.



- ชลธิป สมาหิโต. (2556). *การพัฒนาภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: พีเอส.พรินท์.
- ปรีณดา ศรีมูณี. (2555). *ผลของการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเพื่อพัฒนาคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย*. (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- พระมหาสมชาย ฐานวุฑโฒ. (2547). *มงคลชีวิต ฉบับ ก้าวหน้า*. กรุงเทพมหานคร: ฐานการพิมพ์ จำกัด.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต). (2553). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์* (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ บริษัท สหธรรมิก จำกัด.
- _____. (2556). *พุทธธรรม ฉบับปรับขยาย* (พิมพ์ครั้งที่ 38). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ผลิธัมม์ ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์เพ็ทแอนด์โฮม จำกัด.
- _____. (2559). *วินัยเรื่องใหญ่กว่าที่คิด*. นครปฐม: สำนักพิมพ์ผลิธัมม์.
- รัชณี หลงขาว. (2555). *ผลของการใช้นิทานที่มีต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย*. (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ . (2546). *บันทึกการศึกษาไทย 2546*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *แนวทางการพัฒนาและประเมินค่านิยมหลักของคนไทย ๑๒ ประการ*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.